

Проповед 257

Когато Бог ни призове

Прочит: *Еремия 1, 4 - 10*

Скъпи братя и сестри,

Как се развива животът ви? Накъде сте тръгнали? Каква е посоката, в която вървите или искате да вървите, и знаете ли къде искате да стигнете? Въпросът за пътя на всеки един човек в живота е съществен. Съществен е за самия живот на човека. Защото, ако не знаем накъде сме тръгнали, никога няма да стигнем където и да било. Защо сте тук на тази земя? Какво искате да постигнете и какво трябва да постигнете? Аз вярвам, че за да сме истински щастливи, трябва да си отговорим на всички тези въпроси. Човек не може и не бива да прави само това, което му се иска, а трябва да прави това, за което Бог го е призовал. Иначе животът ни отминава, а ние дори и не можем да разберем защо сме го живели. Разбира се, за да разберем пътя си в живота, трябва да слушаме Бога. Нашето слушане на Бога обаче често е такова, че ние Го слушаме, само ако ни казва това, което искаме да чуем. Когато ни говори неща, които не са ни приятни или са твърде тежки за изпълнение, ние обикновено го игнорираме. Едно малко богато момиченце често прибягвало до помощта на слугите в техния дом. Една вечер искало някой да го придружи по неосветената стълба до горния етаж, защото се страхувало. Майката посъветвала дъщеричката си да се помоли на Господ Исус да я придружи до горе и така да преодолее страха си. Детето се помолило, но когато стигнало до горната площадка, казало: Благодаря ти, Господи Исусе! Сега вече можеш да си идеш. Тази история е забавна, но само до онзи момент, в който осъзнаем, че ние се отнасяме по същия начин с Бога - когато ни трябва, Го викаме, а след като ни е помогнал, Го отправяме. Една друга история ни разказва за едно малко момче, което много обичало да си смуче пръста. Естествено, това не се харесвало на родителите му и те го заплашили, че ако не престане, ще последва жестоко наказание. Когато детето се прибрало в стаята си, се помолило: Господи, благослови ме и направи така, че повече да не си смуча пръста. В един момент се замислило и продължило да се моли: Всъщност, недей да правиш нищо. Господи, на мен все още много ми харесва да правя така и не ми се иска да се отказвам. Това, за съжаление, е начинът, по който ние постъпваме с Бога - не правим това, което Той иска от нас, а това, което ни е приятно и ни се харесва в момента. Ако искаме обаче да сме истински последователи на Бога, ние трябва да отворим сърцата си и да слушаме какво Той е приготвил за нас - не само като неща, които ще получим от Бога, но и като неща, които трябва да свършим за Него. Така беше при повечето Божии хора, които намираме в Библията или пък в църковната история. Един такъв случай е историята на призоваването на пророк Еремия, на която ще се спрем днес.

1. Пророк Еремия. Пророк Еремия живее около сто години след пророк Исаия и е последният от пророците преди плена. Неговото служение продължава почти половин столетие, по време на царуването на петима царе: Йосия, Йоахаз, Йоаким, Йоахин и Седекия. Роден е в малкото селце Анатот, намиращо се на около три мили северно от Ерусалим. Той е син на свещеника Хелкия. Навярно това е същият Хелкия, споменат в 4 Царе 22, който занася Книгата на закона на цар Йосия и говори за религиозно

пробуждане на нацията. Призован е за пророк на много ранна възраст. В началото той отказва да приеме призива, като мисли, че неговата младост, неопитност и недостатъчното му красноречие го дисквалифицират за това служение (1, 6, 7). Обаче, след уверението за Божествено водителство в неговата мисия, той прогласява Божието послание с непоколебима лоялност. По времето на пророк Еремия три основни сили се стремят към световно господство - Асирия, Вавилон и Египет. Еремия не само предсказва сблъсък между тези три сили, но също така посочва Вавилон като оръжие, което Бог ще използва, за да накаже юдеите за техните грехове. Еремия се надява, че хората ще се покаят и по този начин ще избегнат надвисналата опасност. Но неговият вик за завръщане при Бога остава нечул. Пророкът често е преследван от своите сънародници. Неговите писания са скъсани и изгорени от цар Йоаким. Той е бит, животът му е застрашаван многократно и е арестуван и затварян няколко пъти. Въпреки всичко, пророчествата на Еремия остават и само след няколко години започват да се изпълняват. Счита се, че Еремия умира в Египет. Като се имат предвид тъжните събития, на които Еремия е съвременник, не е чудно, че той е наречен "плачещият пророк." Макар Бог да му казва да прогласи тежко послание на осъждане, той си остава един чувствителен и сърдечен човек. Неговите послания са изпълнени с молби към народа му и са напоени с неговите сълзи за спасението на Юда. Това накратко е визитката на пророка, това е животът на пророк Еремия. Но ние сега ще се върнем в началото - във времето на неговото призоваване.

2. Божието слово. **"И така, Господното слово дойде към мен и каза:"** Призоваването на Еремия за пророк започва с идването на Божието слово. Още тук можем да видим как Бог говори в едно точно определено време, на един точно определен човек. Бог говори на младия Еремия. И Еремия знае съвсем точно, за него няма никакво съмнение, че тези думи се отнасят за него. Божието слово идва към този млад човек, но не спира до там, то действа и променя нещо в него. Когато Бог говори, нещо се променя. Когато Божието слово идва към хората, светът се променя. И това е много важно, нещо, което ние трябва да запомним и да сме внимателни за Божието слово. Защото аз съм убеден, че има много случаи в живота на всеки един човек, в които Божието слово идва към нас. Обаче то не винаги ни променя. Променя ни тогава, когато сме готови да го приемем. Често в нашия свят към нас идва Божието слово, и то не само веднъж. Един, два или повече пъти. Ние, обаче, сме толкова заети със себе си или със грижите си, или с несъществени неща, че не ни остава време за словото на Бога. не му обръщаме внимание, считаме го за маловажно, считаме, че то може да почака. Това поведение, обаче, може да има само пагубни последствия. Когато Бог говори, трябва да слушаме. Бог говори на точното време на точния човек. В случая - на Еремия. Ние трябва да сме внимателни за това, което Господ ни говори, защото Неговото слово може да промени живота ни. Не пропускайте това, което Господ иска да ви каже.

3. Бог призовава Еремия. Какъв беше Еремия? Как се беше родил? Дали имаше тежко или лесно детство? Ние не знаем. Има хора, които вярват, че както ти тръгне животът от детството, така ще се развие и целият ти живот. Какво щеше да стане с малкия Еремия от Анатот, как щеше да потръгне животът му? Вероятно, ако нещата се развиваха според човешките разбирания и желанията на родителите, Еремия щеше да стане свещеник. Такъв беше баща му и такива трябваше да бъдат децата на Еремия. Такава беше традицията. На пръв поглед бъдещето му беше предопределено. Обаче, не така мислеше Бог. **"Преди да ти дам образ в утробата, те познах; и преди да излезеш от утробата, те осветих."** Бог познава Еремия много преди всички останали. Преди дори и майка му да е разбрала, че е бременна, Бог познаваше Еремия. Бог ни познава по-добре и по-отдавна, отколкото нашите родители ни познават, Той ни познава по-добре,

отколкото ние се познаваме. Бог ни познава преди да сме имали какъвто и да било образ, преди да сме били формирани. Бог познаваше Еремия много отдавна. Бог познава всеки един от нас по същия начин. Познава ни преди ние да се познаваме, знае по-добре от когото и да било какви сме и какви са нашите възможности. Това е нещо, което трябва да ни освободи. Когато Бог ни призовава, Той знае на какво сме способни и затова ни поставя на тази или онази длъжност. Освобождаващо е да знаеш, че щом Бог те е призовал за определена задача, Той знае че ти ще се справиш. Еремия беше призован за една тежка задача. Служението му не беше лесно, често се случваше да бъде нагрубяван, отхвърлян. Изпадаше в много тежки моменти, тежки кризи, страхове. Обаче, въпреки всичко това, Еремия се справи със задачата си, защото знаеше: Бог ме иска, Той ме е определил за тази задача. Бог знае моите способности, Бог знае на какво съм способен. Бог знае, че мога да се справя. Когато Бог ни даде една задача, Той вече знае, че можем да се справим, има ни доверие. Това, което зависи от нас, е ние също да можем да се доверим на Бога и да повярваме, че там, където ни дава задача или изпитание, Бог ни дава и сили да се справим с тях.

4. Призванието. Бог не иска ние да живеем за себе си. Бог иска ние да живеем за другите, иска да Му служим там, където ни прати. Божието слово идва към младия Еремия и той трябва да отговори. Задачата на Еремия е съвсем конкретна: **"Поставих те за пророк на народите."** Бог говори и вика при Себе Си хора, които да Му служат. Едва ли Еремия беше готов за тази голяма задача. Бог го постави не просто да бъде пророк, а за пророк на народите, пророк за целия свят. Една голяма задача, която Еремия на разбираше. Ние днес го знаем, но за младия човек беше трудно. Хората обаче реагират по съвсем различен начин на призивите. Когато Бог повика Исаия например, той каза: Ето ме. И беше готов да следва Бога. Еремия реагира по различен начин. И това е съвсем нормално. Ние, хората, сме съвсем различни и затова реагираме по различен начин. Еремия споделя с нас: **"Тогава казах: О, Господи Йехова! Ето, аз не зная да говоря, защото съм дете."** Това е една съвсем нормална човешка реакция: Защо аз? Аз съм твърде млад. Нямам дарбата да бъде пророк! Младостта не е пречка, нито пък липсата на дарба. Когато Господ призовава някого, Той му дава и всичко, което му е необходимо, за да изпълни задачата, която му е поставил: **"А Господ ми отговори: Не казвай: Дете съм; защото при всички, при които ще те пратя, ще идеш и всичко, което ти заповядвам, ще кажеш."** Малко по-късно Еремия пише: **"Господи, примамил си ме и аз бях примамен; Ти си по-силен от мен и си надмогнал. Аз станях за присмех цял ден; всички се подиграват с мене;"** Задачата не е станала по-лека. Тя все още е много тежка. Но Бог никъде не обещава, че ще бъде леко. Бог казва, че ще бъде с нас. И нека да гледаме с този реализъм на живота си. Не с човешкия реализъм, а с Божия. Бог иска да погледнем през Неговите очи. Бог никъде не ни обещава лек живот, а закрила. Не оставяйте страховете ви да ви победят и да ви направят пасивни. Когато Бог ви призове, Му кажете "Да" и Го последвайте, доверявайки Му се за всичко, което ви предстои. Защото накрая на всеки призив, стои благословение, независимо от тежкия живот и обстоятелствата.

5. Бог обещава да закриля Еремия. **"Да не се боиш от тях, защото Аз съм с тебе, за да те избавям, казва Господ."** Когато се доверим на Бога, получаваме и Неговата закрила. Това е абсолютно сигурно. Бог няма да ни остави, нито ще ни забрави. Бог даваше своята закрила на Еремия и можем да видим това в живота на пророка. Понеже посланието на Еремия не беше много приятно за хората около него, жителите на неговото родно място - Анатот, се готвеха да го убият. Бог обаче му каза и той се скри навреме. Цар Седекия пък го хвърли в една празна цистерна (щерна). Еремия потъна дълбоко в калта, която се беше насъбрала на дъното на цистерната. Бог му прати обаче

един служител в царския двор, който се застъпи за него и той беше изваден от там. Когато Навуходоносор победи Израел и Ерусалим беше подложен на обир и палеж, за Еремия беше пратен един човек, който да го пази. Виждате, че Божието обещание за закрила се изпълни. Това се отнася за всеки един, когото Бог призове. Когато Бог ни призовава, независимо за каква мисия, той ни обещава и Своята закрила. Така че, не се страхувайте, ако Бог ви постави и най-невъзможната задача, ако ви прати на място, където никога не сте искали да бъдете, ако ви прати при хора, които са враждебни и не искат да слушат гласа ви; не се страхувайте - с призоваването ви Бог ви обещава и Своята закрила.

6. Еремия получава дарби. Още щом Еремия беше призван и Господ го повика, Еремия каза: **"Ето, аз не зная да говоря"** Това е нашият човешки начин да отказваме и да се оплакваме. Не знаем, не можем, не сме готови. Бог обаче има отговор на тези наши оплаквания. **"Тогава Господ протегна ръката Си, допря я до устата ми и ми каза: Ето, вложих думите Си в устата ти."** Бог даде на Еремия Своето слово. Бог не иска той просто да разказва различни неща, които знае или може, а му дава Словото Си. В устата му са вложени думите на Бога. Това е също нещо много важно в живота ни на последователи на Бога. Когато Бог ни призове да Го следваме, Той ни дава и способности. Не такива, каквито искаме да имаме, а такива, каквито са ни необходими. Исус казва на учениците си: **"Но вие гледайте себе си, защото ще ви предадат на съдилища и в синагоги ще ви бият; и пред управители и царе ще застанете заради Мене, за да свидетелствате на тях."** (Марк 13, 9) Ние ще бъдем гонени и преследвани, но въпреки това ще можем да свидетелстваме за Бога и за вярата си, тъй като Господ ще ни е снабдил с всичко, което ни е необходимо. И още, Бог описва на Еремия как ще действат думите му: **"Виж, днес те поставих над народите и над царствата, за да изкореняваш и да съсипваш, да погубваш и да събаряш, да градиш и да садиш."** Когато Бог призове някого и той Му отговори, и изпълнява Божия призив, тогава този човек получава всяка дарба, която му е необходима и става свидетелство за Божието действие.

7. Призовани от Христос. Всички ние сме призовани от Исус Христос. Призовани сме да Му служим на определено място, по определен начин. Исус Христос, който умря на Голгота, който бе разпънат на кръста за греховете на света, е пример за такова служение. Той се отказа от всичко и се пожертва, за да живеем ние. Бог призовава всеки един от нас и ние трябва да сме смели да направим първата стъпка с вярата, че Бог е с нас. Бог ни обещава своята закрила и всеки дар и дарба, които са ни необходими. Станете и тръгнете, следвайте Исус Христос и тогава ще видите въпреки всяка трудност, която ще имате, че е сладко и благословено да служиш на Бога, получавайки от Неговата любов и давайки я на хората около нас. Амин.